

Derek Prince - Synti jota Jumala vihaa eniten

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=grDftrgRms8>

Mikä on se yksittäinen sana tai näkökulma tai käyttäytymistapa tai luonteenpiirre, joka erottuu aina sellaisena, joka lopulta nostattaa Jumalan vihan? Ylpeys. Aivan oikein. Jumala on käsitellyt minua henkilökohtaisesti ylpeyden suhteen lähes kaksi vuotta. Ajattelen, että minun on jaettava tämä kanssanne ennen kuin menemme eteenpäin. Vuonna 1990 lokakuussa Ruth ja minä otimme sapattivapaan Hawailla - puoli vuotta. Menimme sinne etsimään Herraa ja Hänen suunnitelmaansa tulevaisuuttamme koskien. Olimme kuvitelleet mukavan, rentouttavan ajan kauniissa ympäristössä lukien Raamattua ja rukoillen ja kokoontuen yhteen toisten kristittyjen kanssa. Eikä siinä käynyt niin lainkaan. Se oli erittäin vaikeaa aikaa monesta syystä. Sain vakavan sairauden, joka olisi voinut tappaa minut. Ruth joutui hoitamaan miestä, jolla ei ollut lainkaan voimia. Ja kaiken tuon lisäksi Jumala säntillisesti käsitteli meitä.

Tarkoitan, että olen nähnyt Jumalan käsittelevän vaimoani, joka on todellinen pyhä nainen. Olen nähnyt Jumalan sanovan ja tekevän hänelle asioita, joita minä en olisi uskaltanut sanoa. Ei siksi, että pelkäisin vaimoani vaan siksi, ettei minulla olisi voimaa tehdä sitä. Enkä aio kertoa mitään hänen salaisuuksistaan. Noin puolen vuoden ajan...Itse asiassa meidän piti jatkaa sapattivapaatamme, koska emme olleet saaneet vastausta jatkostamme puolen vuoden jälkeen. Jumala käsitteli meitä herkeämättä ja katumatta. Hän oli koko ajan ystävällinen. Hän oli koko ajan pitkäjänteinen. Eikä koskaan tuomitseva. Mutta hän toi esille asian toisensa jälkeen elämässämme, jotka meidän oli käsiteltävä. Hän vaati meitä muuttamaan ne. Ja kaikista asioista, jotka Hän toi esille, eräs keskeisin oli ylpeys. On monta tapaa käsitellä ylpeyttä, mutta kerron teille yhden oppimamme.

Se kuuluu: tunnusta syntisi. Minusta tuntuu, että siitä on tullut vanhanaikaista. Tänään kirkossa ei tunnusteta syntejä. Mutta Raamattu sanoo, että tunnustakaa syntinne toinen toisellenne. Ja rukoilkaa toinen toistenne puolesta, että parannutte. King James -versio sanoo jostain syystä, että tunnustakaa ajatuksenne. Ajattelen, että ehkä he pelkäsivät olla liian läheisiä roomalaiskatolisten kanssa. Mutta sana kreikankielellä on synti. Se on juuri se sama sana, jota käytetään synnistä läpi koko Uuden Testamentin. Tunnustakaa syntinne toinen toisellenne. Ja on erittäin vaikeaa olla samaan aikaan ylpeä ja tunnustaa omia syntejään. Kokeilkaa sitä itse. Minä suosittelen sitä teille. Varsinkin sitä että mies tunnustaa syntinsä vaimolleen. Jos on olemassa yksi asia, jota mies ei halua tehdä, se on juuri tämä. Mutta minä olen tyytyväinen, että minulla on vaimo, jolle voin tunnustaa syntini. Ja olen tyytyväinen, että hän kuuntelee niin pitkäjänteisesti. Hän tunnustaa syntejään minulle myös. Minä sanon vain, että minulla on täysin erilainen näkemys ylpeydestä kuin mitä minulla oli aikaisemmin. Se on ollut eräs asia, jota olen pelännyt: ylpeys. En väitä, että olen saavuttanut sen.

Kun näen kristittyjä ja varsinkin palvelijoita, jotka esittävät ja tuovat esiin ylpeyttä - minä vapisen. Minä todella teen niin. Näettekö, että tänä päivänä kirkossa on helppo olla ylpeä. Sitä ei pidetä syntinä. Itse asiassa sitä pidetään lähes asiana, jota pitää matkia. Sanonta kuuluu, että ylpeys kulkee lankeemuksen edellä. Se ei ole totta. Koska ylpeys kulkee tuhon edellä. Ja Pyhä Henki kulkee lankeemuksen edellä. En halua tuhoutua. Minä puhun henkilökohtaisesta kokemuksesta käsin. Ja olkaa ystävällisiä älkääkää kuvitelko, että olen saavuttanut sen. Mutta sanon vain, että olen hyvin erilainen henkilö kuin mitä olin 2,5 vuotta sitten. Ja olen jatkuvasti hämmästynyt, että Jumala on ollut niin pitkäjänteinen kanssani. Olen kirjaimellisesti hämmästynyt, että Hän on sietänyt minussa olevia asioita niin pitkään.

Ja sanon vain, etten ole koskaan syyllistynyt aviorikokseen tai moraalittomuuteen tai siveettömyyteen tai juopotteluun tai varallisuuden väärinkäyttöön tai mihin tahansa asiaan, mitä ihmiset ajattelevat synniksi, kun puhutaan palvelutyöstä. Se ei ole alue, missä se on. Itse asiassa minusta tuntuu, että Jumala haluaa minun jakavan tämän kanssanne. Asia, mistä Jumala sai minut vakuuttuneeksi eniten, on maallisuus. Makasin siinä sairaana ajatellen itsekseni: "Tässä minä olen. Olen saarnannut parantumisesta 60 vuotta. 50 vuotta. Olen nähnyt paljon ihmisiä parantuneen. Ja uskon, mitä Raamattu sanoo. Hänen haavojensa kautta me olemme parantuneet." Minun ongelmani todellakaan ei ollut se, että olisin pelännyt kuolemaa. Ongelmani oli älyllinen. Kuinka minä voin suhteuttaa nykyisen olotilani omaan uskooni Raamattuun. Ja noin kello kaksi eräänä yönä tai eräänä aamuna, päivänä jolloin päädyin sairaalaan, vaikka en tiennyt sinne joutuvani, Herra herätti minut ja hyvin armollisesti ja hellävaraisesti näytti minulle kuinka paljon Hän vihasi maallisuutta.

Tiesittehän, että Jumalalla on vahvat tunteet. Jumala rakastaa ja Hän vihaa. Ja Hän sanoo Malakaissa, että Jaakobia minä rakastin ja Eesauta vihasin. Ja Eesau on eräs raamatullinen tyyppiesimerkki maallisuudesta. Ja Jumala osoitti minulle, että Hän vihaa maallisuutta ehdottomasti. Hän sanoi, että ei vihannut minua. Hän vahvisti rakkautensa uudelleen. Hän näytti joitain tapahtumia menneisyydestäni. Muutama niistä tapahtui ravintolassa voin kertoa sen verran. Mietin tässä, miten kerron toisille sen, mitä Hän näytti minulle. Koska monet ihmiset ovat tehneet asioita, joita minä en ole koskaan tehnyt. Ja minä olen tehnyt asioita, joita monet eivät koskaan ole tehneet. Tässä on minun määritelmäni maallisuudelle niin kuin minä sen näen. Heprealaiskirjeen kirjoittaja sanoo: "Tässä meillä ei ole pysyvää kaupunkia, mutta me etsimme sellaista."

Ja joka kerran kun alamme ajattelemaan ja toimimaan ja elämään ikään kuin tämä maailma on kotimme ja että meillä on jotain pysyvää täällä, se on maallisuutta. Sen ei tarvitse tulla esiin minään isona ja rumana syntinä. Mutta heti kun menetämme näkymme ikuisuudesta emmekä elä ikuisuuden omassatunnossa, se on maallisia. Ja minä kerron teille: "Jumala vihaa sitä." Hän ei vihaa sinua. Eikä Hän vihaa minua. Ja Hän on ikuisen pitkäjänteinen, mutta Hän haluaa käsitellä sen.

Myöhemmin kun olin fyysisesti elpymässä ja parantumassa, Herra kertoi, että se vie oman aikansa. Hän aikoo tehdä sen, mutta se vie oman aikansa. Sitten Hän sanoi jotain erityisen kaunista. Hän sanoi ole ystävällinen ja ole pitkäjänteinen kanssani aivan kuin minä olen ollut pitkäjänteinen sinun kanssasi. En voinut väitellä tuosta asiasta. Niinpä minä olen yhä pitkäjänteinen. Haluan todistaa, että olen tullut pitkän, pitkän, pitkän matkan. Minä todella kukoistan. En ole täysin yhtä vahva kuin ennen sairastumistani. En sanonut tuota vain siksi, että... Herra pyysi minua sanomaan sen. En halunnut pysyä vain abstraktissa. Halusin tulla alas tänne, missä te elätte. Se vaikuttaa teihin. Teidän kohtalonne on kyseessä. Kyse ei ole vain teologiasta. Vaan siitä, miten elämme. Uudessa Testamentissa ei ole abstraktia teologiaa. Sitä ei löydy sieltä.

Joka kohdassa kun Uudessa Testamentissa on sanottu ääneen teologinen totuus, sitä sovelletaan siihen, miten elämme. Poikkeuksetta. Sieltä ei löydy abstraktia teologista totuutta. No niin, me olemme kaikki yhtä mieltä yhdestä asiasta. Siitä, mitä Jumala vihaa eniten. Mikä se on? Ylpeys. Sanotaan se uudelleen. Jumala vihaa eniten ylpeyttä. Aamen.